

(Печат, 5.2.2010)

Непримерено је, сматрам, оцењивати један недељник који се бави политичким, економским, друштвеним и културним проблемима и спољно-политичким односима Србије, а не одредити се барем неким општим питањима, ако то не могу аргументима, према темељним одредницама нашег егзистенцијалног стања.

На пример, српски народ и после два века изгибије за државу још нема међународним правом дефинисану територију, а Влада, односно, Народна Скупштина, поред „нерешеног“, то јест изгубљеног Косова и Метохије, без протеста губи етничку територију најмање 46 километара дубине Србије уз Ибар са јужним рудним делом највеће српске планине Копаоника; дакле, Албанци анектирају српску етничку територију на неким местима до српско-турске границе важеће до Берлинског конгреса 1878. године, а Срби ћуте и сањају Европу без граница.

Док међународни чиниоци озакоњују албанску анексију од Ибарског Колашина до Рашке и руба општине Новог Пазара, српска влада, Парламент, „проевропска демократска коалиција“, председник Републике, озакоњују бирократску аутономију Војводине и политички трасирају војвођански сепаратизам, утемељен на Брионима 1974. године. Истовремено, игнорантски толеришу интернационализацију „санџачког питања“, иначе ослободилачким ратом решеног 1912. године, и чине легитимном отоманизацију Балкана, односно Србије, Босне и Херцеговине, јавно, званично, у Сарајеву јесенас декларисаног циља неосманске Турске. А све се то збива непосредно после сецесије Црне Горе, нерешеног српског питања у Црној Гори и прекида дипломатских односа са том „братском“ државом.

Која је то светска сила и ЕУ захтевала од српске Владе такву ризичну, расколну, краткоумну националну и државну политику? Ако јесте, у шта не верујем, нека се то јавно саопшти да се овако полуписмени и лаковерни више не свађамо због политике, слободе, грађанског и националног суверенитета, па да своје колективно постојање препустимо злој судбини на коју смо се одавно навикли.

Непринципијелно, равнодушно према истинама Босанског рата, галантно,

„еманциповано“, прихватамо џихадско-фундаменталистичке бошњачке пропагандне лажи о српском геноциду у Босни и Сребреници, несавесно неодговорно изједначавамо своје ратне злочине са тобожњим „холокаустом“ над муслиманима, бројимо и умножавамо своје злочине, а прећуткујемо о бошњачким и хрватским – чиме и наше потомке чинимо припадницима геноцидног народа равног са нацистичком Немачком. Од кога је добијен мандат за такву европеизацију Србије, коју заступају недорасли политичари, корумпирани интелектуалци и неки медији?

У име какве демократије, транзиционог реформизма, цивилизације, 10 година страначки вахабити легитимно, „новодеморатски“ феудализују Србију, освајају и разделеђују власт да је употребљавају за своје привилегије и пљачку српске сиротињске имовине стечене бољшевичким терором сељака, знојем радника и знањем домаћих стручњака?

Такозвана „петооктобарска“ власт која се најавила као реформска у привреди, у школству, здравству, државној управи, култури, које је то позитивне реформе спровела за десет година демократске владавине? Која су то општа добра и какав је то духовни и морални препород доживела Србија после кобног титоизма и Милошевићевог режима?

Када ће званичници Републике Србије и Републике Српске да се уморе од буразерског грљења и поповског љубљења и започети озбиљно, радну, свестрану сарадњу и принципијелну одбрану дејтонске БиХ од гаулајтерске самовоље, џихадских и проуштакских рушења једног за сада нужног државног провизоријума произашлог из грађанског и верског рата?

Постоје ли у Србији неке друштвене, класне, сталешке, културне организације које раде тако успешно, како успешно раде неке „невладине организације“?

Једно наивно питање поставио бих и бриселској централи евробирографије, добро знајући за њену циничну равнодушност према истини и правди. Наиме, зашто је према Србији и српском народу од 1990. године Европска заједница водила недемократску, кажњеничку, ратоборну политику према народу који је у Југоисточној Европи испољио највећи слободарски, демократски, антифашистички, антистаљинистички капацитет у 20. веку, жртвујући скоро четвртину своје популације у два светска рата за одбрану оне Европе која је западној цивилизацији бранила њене највеће вредности?

Пише: Добрица Ћосић
петак, 05 фебруар 2010 11:50

пакта убијајући хиљаде српских цивила, рушећи мостове, школе и болнице, само због несрећног и за Србију кобног режима Слободана Милошевића и због два осумњичена хашка оптуженика, 10 година држала у гету и изолацију државу од 8-9 милиона, онда су ЕУ и САД сасвим морално и политички порекли ону Европу која је од старе Атине до Аушвица била човечанству стваралачка матица основних људских вредности западне цивилизације. На крају себи и свим читаоцима „Печата“ постављам питање у шта смо утрошили 20. век? Шта све треба да чинимо и коначно зауставимо своје назадовање да као значајна нација не нестанемо у 21. веку?

Не верујем да самим учлањењем у ЕУ, ако и престану да нас уцењују двојицом хашких оптуженика, започиње српски препород. Препород почиње најпре у самом човеку, у његовом уму, у срцу и души његовој, а та велика мена у Србима и Српкињама још се није показала.

Оказаће се! Јер ми можемо и више но што можемо.

Да овде станем са својим неспокојним упитаностима и одговорим на Вучелићево питање о „Печату“. Онолико колико стижем да пратим недељнике, имам утисак да је у овим данима „Печат“ најозбиљнија, најсадржајнија и најактуелнија новина на српском језику. Заслужује да се с пажњом чита јер се у њој могу сазнати истине које се не знају или које се погрешно тумаче. Неки „Печатови“ сарадници, да их не набрајам, и забором не огрешим се о неком, сврставају се у врх српског новинарства.

Редакција и они знају шта у „Печату“ може и треба да буде боље и неопходније српској читалачкој јавности.